

2011 1-1

Arbejdsskadestyrelsens videregivelse af diagnoseoplysninger om skadelidt til arbejdsgiver

Ombudsmanden rejste af egen drift en sag om Arbejdsskadestyrelsens videregivelse af oplysninger.

3. februar 2011

Baggrunden var en konkret klagesag hvor ombudsmanden var blevet opmærksom på at Arbejdsskadestyrelsen havde videregivet oplysninger om en skadelidts diagnose til konkursboet efter en tidligere arbejdsgiver. Videregivelsen var sket i forbindelse med to rykkerbreve til konkursboet som led i Arbejdsskadestyrelsens indhentelse af indkomstoplysninger.

Forvaltningsret:
112.3
261.1

Ombudsmanden bad Arbejdsskadestyrelsen, Beskæftigelsesministeriet og Datatilsynet om en udtalelse i sagen.

Datatilsynet udtalte blandt andet at når et rykkerbrev udfærdiges i et sagsbehandlingssystem, udskrives og herefter sendes manuelt som et almindeligt brev med postvæsenet, medfører det at videregivelsen er omfattet af persondatalovens § 1, stk. 1. Datatilsynet lagde vægt på at de oplysninger som sagen drejede sig om, blev udskrevet fra et it-system med henblik på umiddelbar videregivelse.

Herefter mente Datatilsynet at det var persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, der skulle anvendes. Datatilsynet udtalte at det næppe kan anses for nødvendigt at videregive oplysningen om diagnosen på et tidspunkt hvor det ikke er aktuelt for arbejdsgiveren eller dennes konkursbo at vurdere om sagen giver arbejdsgiveren eller dennes konkursbo anledning til at overveje at udnytte sin klageadgang. Ud fra de foreliggende oplysninger mente Datatilsynet at persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, ikke indeholder hjemmel til at Arbejdsskadestyrelsen kan videregive oplysninger om en diagnose til arbejdsgiveren eller dennes konkursbo i forbindelse med rykkerskrivelser som led i sagsoplysningen.

Ombudsmanden var enig i Datatilsynets retsopfattelse. Ombudsmanden mente således at Arbejdsskadestyrelsen ikke burde have videregivet oplysningen om diagnosen i de to omhandlede rykkerbreve.

(J.nr. 2007-3407-003)

Den 30. oktober 2007 indledte jeg en undersøgelse af egen drift af et spørgsmål om Arbejdsskadestyrelsens videregivelse af oplysninger.

Baggrunden var en konkret klagesag hvor jeg var blevet opmærksom på at Arbejdsskadestyrelsen havde videregivet oplysninger om en skadelidts sygdom til konkursboet efter en tidligere arbejdsgiver. Jeg bad Arbejdsskadestyrelsen om at forholde sig til om styrelsen mente at der var tale om en videregivelse af fortrolige oplysninger, og om videregivelsen var berettiget. Jeg bad om at Arbejdsskadestyrelsens svar blev sendt til mig via Beskæftigelsesministeriet, hvis bemærkninger til sagen jeg samtidig bad om.

Af Arbejdsskadestyrelsens og Beskæftigelsesministeriets udtalelser fremgik at myndighederne mente at det var berettiget at videregive en oplysning om diagnosen hos den pågældende tilskadekomne i en arbejdsskadesag til den pågældende arbejdsgiver *i selve afgørelsen* om anerkendelse af arbejdsskaden.

Herefter bad jeg Beskæftigelsesministeriet om i en supplerende udtalelse at forholde sig til nogle nærmere angivne spørgsmål i relation til persondataloven – dels i relation til det generelle spørgsmål om videregivelse af oplysningen om den skadelidtes sygdom til arbejdsgiveren i selve afgørelsen om anerkendelse af arbejdsskaden, dels i relation til den konkrete sags omstændigheder, hvor der var tale om videregivelse af oplysningen i forbindelse med to rykkerskrivelser forud for selve afgørelsen om anerkendelse. Jeg bad om at Beskæftigelsesministeriet forinden indhentede en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, og at udtalelserne blev sendt til mig via Datatilsynet, som jeg samtidig bad om en udtalelse i sagen.

Den 18. november 2010 modtog jeg myndighedernes udtalelser.

I en udtalelse til Beskæftigelsesministeriet skrev jeg sådan:

Ombudsmandens udtalelse

”Genstand for min undersøgelse

Som det fremgår, bad jeg oprindeligt myndighederne om at forholde sig dels til det generelle spørgsmål om videregivelse af oplysningen om den skadelidtes sygdom til arbejdsgiveren i selve afgørelsen om anerkendelse af arbejdsskaden, dels til den konkrete sags omstændigheder, hvor der var tale om videregivelse af oplysningen i forbindelse med to rykkerskrivelser forud for selve afgørelsen om anerkendelse.

Efterfølgende er der imidlertid i arbejdsskadesikringslovens § 44, stk. 6, indført hjemmel til at Arbejdsskadestyrelsen kan videregive oplysninger om den

skadelidtes sygdom til arbejdsgiveren i forbindelse med afgørelsen om anerkendelsesspørgsmålet. På Datatilsynets forespørgsel meddelte jeg at det var tilstrækkeligt at Datatilsynet i sin udtalelse alene forholdt sig til den konkrete sags omstændigheder. Min behandling af sagen vedrører derfor kun den videregivelse af oplysninger der skete i den konkrete sag.

Retsgrundlag

Myndighederne har i deres udtalelser henvist til bestemmelserne i § 7, stk. 2, nr. 4, og § 8, stk. 3, i persondataloven (lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger).

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, og stk. 2, nr. 4, lyder sådan:

'§ 7. Der må ikke behandles oplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, fagforeningsmæssige tilhørsforhold og oplysninger om helbredsmæssige og seksuelle forhold.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis

...

4) behandlingen er nødvendig for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares.'

Bestemmelsen i persondatalovens § 8, stk. 1-3, lyder sådan:

'§ 8. For den offentlige forvaltning må der ikke behandles oplysninger om strafbare forhold, væsentlige sociale problemer og andre rent private forhold end de i § 7, stk. 1, nævnte, medmindre det er nødvendigt for varetagelsen af myndighedens opgaver.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte oplysninger må ikke videregives. Videregivelse kan dog ske, hvis

- 1) den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke til videregivelsen,
- 2) videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår,
- 3) videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe, eller
- 4) videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en persons eller virksomheds opgaver for det offentlige.

Stk. 3. Forvaltningsmyndigheder, der udfører opgaver inden for det sociale område, må kun videregive de i stk. 1 nævnte oplysninger og de oplysninger, der er nævnt i § 7, stk. 1, hvis betingelserne i stk. 2, nr. 1 eller 2, er opfyldt, eller hvis videregivelsen er et nødvendigt led i sagens behandling eller nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre tilsyns- eller kontrolopgaver.'

Bestemmelsen i § 8, stk. 3, begrænser således inden for det sociale område den adgang til at videregive oplysninger om rent private forhold som følger dels af den forudsatte administration af de almindelige behandlingsregler i § 7 (med hensyn til de oplysninger om rent private forhold der er nævnt i § 7, stk. 1), dels af stk. 2 (med hensyn til øvrige oplysninger om rent private forhold). Se bl.a. Henrik Waaben og Kristian Korfits Nielsen, Lov om behandling af personoplysninger med kommentarer, 2. udgave (2008), s. 232.

Den ovenfor nævnte bestemmelse i § 44, stk. 6, i arbejdsskadesikringsloven (lovbekendtgørelse nr. 848 af 7. september 2009) blev indført ved lov nr. 186 af 18. marts 2009 og lyder sådan:

'Arbejdsskadestyrelsen videregiver ved afgørelsen af anerkendelsesspørgsmålet i arbejdsskadesagen oplysning om tilskadekomnes diagnose til arbejdsgiveren.'

Arbejdsgivers særlige ankeret fremgår af § 44, stk. 1, nr. 4, i arbejdsskadesikringsloven (lovbekendtgørelse nr. 848 af 7. september 2009 som ændret ved lov nr. 1272 af 16. december 2009, § 3, stk. 1, nr. 5). Bestemmelsen lyder sådan:

'§ 44. Arbejdsskadestyrelsens afgørelser efter § 40 kan indbringes for Ankestyrelsen af

...

4) arbejdsgiveren, for så vidt angår afgørelser om anerkendelse af arbejdsskader og afgørelser efter § 35, stk. 5.'

Vurdering af den konkrete sag

Det er Datatilsynets opfattelse at den i sagen beskrevne procedure hvorefter et rykkerbrev udfærdiges i sagsbehandlingssystemet, udskrives og herefter sendes manuelt som et almindeligt brev med postvæsenet, medfører at videregivelsen er omfattet af persondatalovens § 1, stk. 1 (pkt. 3.1. i Datatilsynets udtalelse). Datatilsynet har herved lagt vægt på at de i sagen omhandlede oplysninger udskrives fra et it-system med henblik på umiddelbar videregivelse. Det er efter Datatilsynets opfattelse uden betydning at selve videregivelsen sker manuelt i form af forsendelse af et papirbrev. En kortvarig accessorisk manuel behandling i form af en underskrift, kuvertering og afsendelse af brevet med postvæsenet gør ikke at persondataloven ikke finder anvendelse. Datatilsynet har herved henvist til sin udtalelse af 14. oktober 2008 til Folketingets Ombudsmand, Datatilsynets j.nr. (...) og Folketingets Ombudsmands j.nr. (...).

Jeg er enig i Datatilsynets retsaffattelse.

Det fremgår endvidere at Datatilsynet deler Beskæftigelsesministeriets og Arbejdsskadestyrelsens opfattelse af at Arbejdsskadestyrelsen ikke kan anses som en forvaltningsmyndighed der udfører opgaver inden for det sociale område (pkt. 3.2. i Datatilsynets udtalelse). Det indebærer at § 8, stk. 3, i persondataloven ikke finder anvendelse.

Jeg har ikke fundet tilstrækkelig anledning til at tage stilling til det spørgsmål. Det skyldes at Datatilsynet selv ved anvendelse af den mere lempelige regel i persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, er nået frem til – hvilket jeg er enig i, jf. nedenfor – at Arbejdsskadestyrelsens videregivelse af oplysninger i den konkrete sag ikke var berettiget.

Datatilsynet er enig med Arbejdsskadestyrelsen i at den relevante bestemmelse i persondataloven i forhold til videregivelse af oplysninger om diagnose til arbejdsgiveren eller dennes konkursbo er persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, der tillader behandling, herunder videregivelse, af oplysninger om helbreds-mæssige forhold hvis behandlingen er nødvendig for at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares (pkt. 3.3. i Datatilsynets udtalelse).

Datatilsynet har forstået det således at de konkrete rykkerskrivelser som sendes til arbejdsgiveren, alene er af processuel karakter i forbindelse med Arbejdsskadestyrelsens oplysning af sagen. Datatilsynet finder derfor at det næppe kan anses for nødvendigt at videregive oplysningen om diagnosen på et tidspunkt hvor det ikke er aktuelt for arbejdsgiveren eller dennes konkursbo at vurdere om sagen giver arbejdsgiveren eller dennes konkursbo anledning til at overveje at udnytte sin klageadgang.

Ud fra de foreliggende oplysninger er det derfor Datatilsynets vurdering at persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, ikke indeholder hjemmel til at Arbejdsskadestyrelsen kan videregive oplysninger om en diagnose til arbejdsgiveren eller dennes konkursbo i forbindelse med rykkerskrivelser som led i sagsoplysningen.

Jeg er enig i Datatilsynets retsopfattelse.

Det er herefter min opfattelse at persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, ikke indeholder hjemmel til at Arbejdsskadestyrelsen kan videregive oplysninger om en diagnose til arbejdsgiveren eller dennes konkursbo i forbindelse med rykkerskrivelser som led i sagsoplysningen.

Arbejdsskadestyrelsen burde derfor ikke have videregivet oplysningen om diagnosen i de to omhandlede rykkerbreve.

Jeg har – ligesom Datatilsynet – noteret mig at det fremgår af Beskæftigelsesministeriets brev af 12. september 2008 til Folketingets Ombudsmand at

Arbejdsskadestyrelsen har oplyst at man fremover kun vil give arbejdsgiveren oplysningen om den tilskadekomnes diagnose i selve afgørelsen om anerkendelsesspørgsmålet i sagen. Oplysningen vil derfor ikke fremover indgå som en stamoplysning i forbindelse med andre henvendelser til arbejdsgiveren, f.eks. ved henvendelser om lønoplysninger mv.”

Sagsfremstilling

Ved min behandling af en konkret klagesag blev jeg opmærksom på at Arbejdsskadestyrelsen havde videregivet oplysninger om en skadelidts sygdom til konkursboet efter en tidligere arbejdsgiver. I den konkrete sag havde Arbejdsskadestyrelsen i to breve af hhv. 31. oktober 2005 og 21. november 2005 til konkursboet rykket for modtagelse af oplysninger om den skadelidtes løn- og ansættelsesforhold. Arbejdsskadestyrelsen havde i øverste del af begge breve anført at den skadelidtes sygdom/lidelse var lunge-/bronchiekræft.

Den 30. oktober 2007 bad jeg Arbejdsskadestyrelsen om at forholde sig til om styrelsen mente at der var tale om en videregivelse af fortrolige oplysninger, og om videregivelsen var berettiget. Jeg bad om at Arbejdsskadestyrelsens svar blev sendt til mig via Beskæftigelsesministeriet, hvis bemærkninger til sagen jeg samtidig bad om.

Den 16. september 2008 modtog jeg Beskæftigelsesministeriets udtalelse af 12. september 2008 vedlagt en række udtalelser mv. fra Arbejdsskadestyrelsen. Ud fra det Arbejdsskadestyrelsen og Beskæftigelsesministeriet skrev i udtalelserne, forstod jeg at det var myndighedernes opfattelse at en videregivelse af en oplysning om diagnosen hos den pågældende tilskadekomne i en arbejdsskadesag til den pågældende arbejdsgiver *i selve afgørelsen* om anerkendelse af arbejdsskaden var berettiget.

Herefter bad jeg den 17. november 2008 Beskæftigelsesministeriet om i en supplerende udtalelse at forholde sig til nogle nærmere angivne spørgsmål i relation til persondataloven; dels i relation til det generelle spørgsmål om videregivelse af diagnoseoplysningen til arbejdsgiveren i selve afgørelsen om anerkendelse af arbejdsskaden, dels i relation til den konkrete sags omstændigheder, hvor der var tale om videregivelse af diagnoseoplysningen i forbindelse med to rykkerskrivelser forud for selve afgørelsen om anerkendelse. Jeg bad om at Beskæftigelsesministeriet forinden indhentede en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, og at udtalelserne blev sendt til mig via Datatilsynet, som jeg samtidig bad om en udtalelse i sagen.

Arbejdsskadestyrelsen afgav en udtalelse af 3. december 2008 og en supplerende udtalelse af 22. april 2009. I udtalelsen af 3. december 2008 skrev styrelsen sådan til Beskæftigelsesministeriet:

”Da brevene, som Folketingets Ombudsmand henviser til, er anonymiserede, kan Arbejdsskadestyrelsen ikke præcis undersøge, hvordan brevene er skrevet og sendt. På baggrund af brevenes indhold og den almindelige procedure, må det antages, at processen med at sende de to nævnte breve til arbejdsgiverens konkursbo er foregået ved, at vores elektroniske sagsbehandlingssystem har sat en frist fra det oprindelige brev, der blev skrevet og sendt til konkursboet. Da sagsbehandlingssystemet ikke modtager svar fra adressaten, rykker systemet automatisk ved hjælp af et standardbrev. Systemet har skrevet rykkerne ud på en central printer, hvorfra brevene er blevet pakket manuelt og sendt til adressaten. På den baggrund mener Arbejdsskadestyrelsen, at videregivelsen af diagnosen til arbejdsgiveren i den konkrete sag må være omfattet af persondatalovens forståelse af elektronisk sagsbehandling.

Vi henviser i den forbindelse videre til Datatilsynets høringssvar til høringen over det aktuelle lovforslag (L 88, der er fremsat den 10. december 2008). Arbejdsskadestyrelsens opfattelse er herefter, at videregivelsen af oplysningen om tilskadekomnes diagnose til arbejdsgiveren, generelt er omfattet af reglerne om videregivelse af oplysninger i persondataloven.

I L 88 foreslås det at skabe lovhjemmel til, at Arbejdsskadestyrelsen kan videregive oplysningen om tilskadekomnes diagnose til arbejdsgiveren. Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at det er en kodificering af praksis. Tilskadekomnes diagnose vil blive videregivet til arbejdsgiveren, når det er nødvendigt for, at arbejdsgiveren kan vurdere, om Arbejdsskadestyrelsens afgørelse skal indbringes for Ankestyrelsen. Dette vil være tilfældet i langt de fleste arbejdsskadesager.

Af L 88 fremgår direkte, at videregivelse af oplysningen om tilskadekomnes diagnose til arbejdsgiveren vil være omfattet af reglerne i persondataloven om videregivelse af følsomme oplysninger.

Forslaget om at videregive oplysningen om tilskadekomnes diagnose til arbejdsgiveren fraviger reglen i persondatalovens § 8, stk. 3, da Arbejdsskadestyrelsen tidligere er anset som en myndighed, der udfører opgaver inden for det sociale område. Forslaget er dog inden for rammerne af databeskyttelsesdirektivet (95/46/EF af 24. oktober 1995).

Persondataloven er i vidt omfang en implementering af databeskyttelsesdirektivet. Persondatalovens § 8 er imidlertid ikke direktivbestemt og kan derfor fraviges i anden lov.

Efter § 5, stk. 2 og 3, i persondataloven skal indsamling og behandling af oplysninger ske til udtrykkeligt angivne og saglige formål. Oplysningerne, som behandles skal være relevante og tilstrækkelige og ikke omfatte mere, end hvad der kræves til opfyldelsen af de formål, hvortil oplysningerne indsamles, og de formål, hvortil oplysningerne senere behandles.

Som det fremgår af L 88 er det Beskæftigelsesministeriets opfattelse, at videregivelsen af oplysningen om tilskadekomnes diagnose er i overensstemmelse med disse bestemmelser. Det bemærkes, at det kun er oplysningen om diagnosen, der videregives. Der videregives således ikke andre oplysninger om tilskadekomnes helbredsmæssige forhold i øvrigt eller oplysninger om ikke-arbejdsrelaterede forhold.”

I den supplerende udtalelse af 22. april 2009 skrev Arbejdsskadestyrelsen bl.a. sådan til Beskæftigelsesministeriet:

”Om tiden før persondataloven

Arbejdsgiverens ankeret blev indført ved lov 1992 390 om forsikring mod følger af arbejdsskade. Det fremgår af lovforslaget, at arbejdsgiveren ikke er part i konkrete arbejdsskadesager. Ved loven får arbejdsgiveren tillagt ret til aktindsigt i forbindelse med den særlige ankeret. Retten til aktindsigt svarer til reglen i offentlighedsloven om egen-access.

Da retten til aktindsigt efter arbejdsskadesikringsloven svarede til reglen om egen-access efter offentlighedsloven blev den særlige regel om aktindsigt i arbejdsskadesikringsloven ophævet ved lov 1998 278.

Oplysningen om tilskadekomnes diagnose er anset som en oplysning, som arbejdsgiveren har adgang til i lyset af den ankeret, som er tillagt denne. Der henvises til Arbejdsskadestyrelsens brev af 16. november 2007, hvoraf blandt andet fremgår, at denne *’oplysning må anses som nødvendig, hvis arbejdsgiveren skal kunne vurdere sammenhængen mellem udsættelsen på arbejdet og den anmeldte sygdom. Videregivelsen af oplysningen er således berettiget, da modtageren har en klar og saglig interesse heri’.*

Det fremgår videre, at arbejdsgiveren ikke får andre oplysninger fra skadesagen. Arbejdsgiveren bliver således ikke underrettet om lægelige oplysninger, der er indgået på sagen. Oplysningen om diagnosen er således den minimumsoplysning, som Arbejdsskadestyrelsen finder, at arbejdsgiveren har behov for og dermed ret til for at kunne udnytte sin ankeret. Det er Arbejdsskadestyrelsens opfattelse, at ankeretten ville være illusorisk, hvis arbejdsgiveren ikke fik denne oplysning.

På denne baggrund har Arbejdsskadestyrelsen videregivet oplysningen om tilskadekomnes diagnose til arbejdsgiveren i forbindelse med den særlige afgørelse om anerkendelse af sagen, der sendes til arbejdsgiveren.

Det er Arbejdsskadestyrelsens opfattelse, at videregivelsen af oplysningen om tilskadekomnes diagnose til arbejdsgiveren indtil persondataloven var hjemlet i arbejdsgiverens ret til at klage over anerkendelsesspørgsmålet i sagen.

Om persondataloven

Efter indførelsen af persondataloven var det oprindeligt Arbejdsskadestyrelsens opfattelse, at videregivelse af oplysningen om tilskadekomnes diagnose til arbejdsgiveren faldt inden for rammerne af § 7, stk. 2, nr. 4, hvorefter Arbejdsskadestyrelsen kan videregive (behandle) fortrolige oplysninger som er nødvendige for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares.

I lovforslagene, der lå til grund for lov 2005 396 (En styrket sygefraværsindsats med ny visitation og opfølgning i sygedagpengesager mv.), der også indeholdt en ændring af arbejdsskadesikringsloven, og 2007 496 (Opfølgning af anbefalinger fra arbejdsskadeudvalgene mv.) var der elementer, der vedrørte persondataloven. Der blev i den forbindelse afholdt møder mellem Arbejdsskadestyrelsen og Datatilsynet om reglerne i persondataloven, herunder sammenhængen mellem § 7, stk. 2, nr. 4, og § 8, stk. 3.

Det blev på møderne vedrørende lov 2005 396 drøftet, hvorvidt Arbejdsskadestyrelsen var en forvaltningsmyndighed, der udfører opgaver inden for den offentlige forvaltning og konsekvenserne heraf. Der blev imidlertid ikke opnået klarhed over dette spørgsmål på møderne.

På baggrund af disse møder blev bemærkningerne til de pågældende lovforslag justeret. Datatilsynet havde ikke bemærkninger til de justerede bemærkninger til lovforslagene.

Således fremgår det blandt andet af forslaget til lov 2005 396:

'Bestemmelsen giver kommunerne hjemmel til at give oplysning i kommunernes Sags- og Advissystem til brug for Arbejdsskadestyrelsen om, at der er rejst en sag om sygedagpenge, revalidering, fleksjob eller førtidspension. Sags- og Advissystemet er et lukket system, og oplysninger er kun anvendelige for den kommune, der har oprettet en sag, og for Arbejdsskadestyrelsen.

Den foreslåede ordning ligger indenfor rammerne af persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4 og § 8, stk. 3, idet videregivelse af oplysningen og dens anvendelse sammenholdt med de hensyn, der begrundet hemmeligholdelse, er nødvendig til varetagelse af borgerens interesser og nødvendig for kommunens og Arbejdsskadestyrelsens myndighedsudøvelse.

Dette skal ses i sammenhæng med, at Arbejdsskadestyrelsen har hjemmel i lov om arbejdsskadesikring § 37, stk. 2 til at forlange meddelt enhver oplysning, som styrelsen skønner er af betydning fra blandt andet kommunerne, herunder oplysninger om helbredsforhold samt at såvel Arbejdsskadestyrelsen som kommunerne er underlagt tavshedspligt.

Det forudsættes, at persondatalovens regler om behandling af oplysninger i øvrigt finder anvendelse.

...'

I forbindelse med forslaget til lov 2007 496 blev der ligeledes holdt møde mellem Datatilsynet og Arbejdsskadestyrelsen om persondatalovens betydning for forslaget. Som opfølgning på dette møde blev lovforslagets bemærkninger justeret i overensstemmelse med Datatilsynets tilkendegivelser. På mødet blev det lagt til grund, at Arbejdsskadestyrelsen var en forvaltningsmyndighed, der udfører opgaver inden for det sociale område, hvilket indebar, at reglen i persondatalovens § 8, stk. 3, skulle anvendes i forbindelse med Arbejdsskadestyrelsens adgang til at videregive visse fortrolige oplysninger til Arbejdsdirektoratet, Skat og kommunerne, hvor dette er nødvendigt for at kontrollere, om der er sket fejl eller misbrug i forbindelse med udbetaling af ydelser eller beskatning af indkomst. Dette var således grundlaget for lovforslagets bemærkninger.

Efter § 8, stk. 3, i persondataloven kan følsomme oplysninger efter § 8, stk. 1, og fortrolige oplysninger efter § 7, stk. 1, kun videregives, hvis betingelserne i stk. 1, nr. 1 eller 2, er opfyldt, eller hvis videregivelsen er et nødvendigt led i sagens behandling eller nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre tilsyns- eller kontrolopgaver.

Det er Arbejdsskadestyrelsens opfattelse, at der i persondatalovens § 8, stk. 3, jf. § 8, stk. 2, nr. 2, er hjemmel til at videregive oplysningen om tilskadekomnes diagnose til arbejdsgiveren. Det er fortsat arbejdsgiverens lovhjemlede ret til at anke afgørelsen om anerkendelsesspørgsmålet i sagen, der er afgørende for vores vurdering.

Efter § 8, stk. 2, nr. 2, kan en oplysning videregives, når videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensyn til de interesser, der begrundet hemmeligholdelse, herunder

hensynet til den, oplysningen angår. Det bemærkes i den forbindelse, at arbejdsgiveren kender arbejdsmiljøet på virksomheden, og dermed har kendskab til hvilke skadelige påvirkninger, som tilskadekomne kan have været udsat for. Oplysningen om diagnosen hænger således sammen med de påvirkninger som tilskadekomne har været udsat for. Det tilføjes, at det almindelige erstatningsretlige princip om årsagsforbindelse mellem den skadevoldende handling (påvirkning) og følgen (sygdommen=diagnosen) også gælder på arbejdsskadeområdet.

Som det fremgår, er det således Arbejdsskadestyrelsens opfattelse, at der er hjemmel til at videregive den pågældende oplysning til arbejdsgiveren, uanset om Arbejdsskadestyrelsen anses for en forvaltningsmyndighed inden for det sociale område, og dermed omfattet af § 8, stk. 3, i persondataloven.

Arbejdsskadestyrelsen har imidlertid på baggrund af den aktuelle sag fundet, at der var grundlag for at tilvejebringe en direkte hjemmel i loven til at videregive oplysningen om tilskadekomnes diagnose til arbejdsgiveren. Dette skyldtes dels hensynet til sagens parter (en tydeliggørelse af praksis) dels hensynet til at skabe udtrykkelig hjemmel til at fravige § 8, stk. 3.

Dette er nu sket ved § 44, stk. 6, i arbejdsskadesikringsloven, der er indsat ved § 1, nr. 12, i lov nr. 186 af 18. marts 2009.

Om Arbejdsskadestyrelsen er en forvaltningsmyndighed, der udfører opgaver inden for det sociale område

I forbindelse med den aktuelle sag, der behandles hos Folketingets Ombudsmand, har Arbejdsskadestyrelsen igen overvejet spørgsmålet om, hvorvidt styrelsen er omfattet af § 8, stk. 3, i persondataloven.

Spørgsmålet er ikke afklaret i forarbejderne til persondataloven.

Som det fremgår ovenfor er det i forbindelse med behandlingen af 2 tidligere lovforslag indgået i bemærkningerne til lovforslagene, at Arbejdsskadestyrelsen kan være en forvaltningsmyndighed, der udfører opgaver på det sociale område.

For denne opfattelse taler, at Socialministeriet tidligere var ressortministerium på arbejdsskadeområdet, og at arbejdsskadesikringsloven samt tidligere love på området blev betragtet som en overbygning på den øvrige sociale lovgivning.

På den anden side er der en række forhold, der taler imod, at Arbejdsskadestyrelsen er en forvaltningsmyndighed, der udfører opgaver på det sociale område.

Således gælder lov om retssikkerhed og administration på det sociale område ikke for Arbejdsskadestyrelsen, jf. § 2 i retssikkerhedsloven. Dog gælder en række af reglerne i retssikkerhedsloven også for Ankestyrelsens administration af arbejdsskadesager (ankesager), jf. § 44, stk. 5, i arbejdsskadesikringsloven. Hertil kommer, at andre regler i arbejdsskadesikringsloven tager deres udgangspunkt i reglerne i retssikkerhedsloven.

Endvidere kan det nævnes, at det ikke længere er Indenrigs- og Socialministeriet, der er ressortministerium for Arbejdsskadestyrelsen og arbejdsskadesikringsloven samt at der er et tættere samspil med andre aktører på beskæftigelsesområdet og det erstatningsretlige område end der er med aktørerne på Velfærdsområdet.

Fra litteraturen kan det nævnes, at Jon Andersen i Juristen nr. 8 fra 2003 har fundet, at Arbejdsskadestyrelsen ikke er en forvaltningsmyndighed, der udfører opgaver på det sociale område.

Fra artiklen kan det anføres: 'Afgrænsningen af hvilke myndigheder der præcist er omfattet af stk. 3, kan derfor ikke støttes på en egentlig forståelse. I forarbejderne nævnes blot at det drejer sig [om] 'kommuners og amtskommuners socialforvaltninger og de statslige myndigheder, der varetager opgaver på det sociale område (de sociale nævn, Den sociale Sikringsstyrelse og Den Sociale Ankestyrelse)' L 147, side 104, 2. spalte). Denne afgrænsning svarer til afgrænsningen i § 2, stk. 1, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område af de myndigheder der er omfattet af denne lov.

Opregningen af sociale myndigheder i forarbejderne omfatter ikke Arbejdsskadestyrelsen og Socialministeriet. Et gæt er at det første ikke er en forglemmelse, og at det sidste er. Arbejdsskadestyrelsen er ikke omfattet af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, og området er i øvrigt efterfølgende blevet overført til Beskæftigelsesministeriets ressort. Socialministeriet må på den anden side være omfattet af ordlyden i § 8, stk. 3, og dermed omfattet af bestemmelsen.'

På baggrund af den tvivl, der er med hensyn til, hvorvidt Arbejdsskadestyrelsen er en forvaltningsmyndighed, der udfører opgaver inden for det sociale område, og dermed er omfattet af § 8, stk. 3, i persondataloven, kan Arbejdsskadestyrelsen anbefale, at det afklares i samarbejde med

Datatilsynet, hvorvidt Arbejdsskadestyrelsen efter begreberne i persondataloven har denne karakter.

Det er med udgangspunkt i ovennævnte oplysninger om retssikkerhedsloven, herunder artiklen af Jon Andersen, Arbejdsskadestyrelsens opfattelse, at Arbejdsskadestyrelsen ikke er en forvaltningsmyndighed, der udfører opgaver på det sociale område.

Denne opfattelse vil indebære, at hjemmelen til at videregive oplysninger om tilskadekomnes diagnose skal findes i § 7 i persondataloven. Som det fremgår ovenfor finder Arbejdsskadestyrelsen, at denne bestemmelse indeholder en regel i stk. 2, nr. 4, (sikring af retskrav), der giver adgang til at videregive denne oplysning. Hertil kommer, at der nu er indført en særlig hjemmel til videregivelse i arbejdsskadesikringsloven.

Arbejdsskadestyrelsen deltager gerne i møder med JAIC og Datatilsynet til afklaring af spørgsmålet.”

I en udtalelse af 4. maj 2009 skrev Beskæftigelsesministeriet til Datatilsynet at ministeriet i det hele kunne henholde sig til Arbejdsskadestyrelsens udtalelse af 22. april 2009. Ministeriet bad samtidig Datatilsynet om et møde med henblik på en drøftelse og indholdsmæssig afklaring af hvorvidt Arbejdsskadestyrelsen var en myndighed der udførte opgaver på det sociale område.

Den 26. august 2009 blev der holdt møde mellem Datatilsynet, Beskæftigelsesministeriet og Arbejdsskadestyrelsen. På mødet blev det drøftet om Arbejdsskadestyrelsen var en myndighed omfattet af persondatalovens § 8, stk. 3. Det fremgår af mødereferatet at Datatilsynet under mødet tilkendegav at tilsynet – efter de oplysninger som var fremkommet fra ministeriet og styrelsen – ikke havde grundlag for at anlægge en anden vurdering end den som Beskæftigelsesministeriet og Arbejdsskadestyrelsen nu havde givet udtryk for, hvorefter Arbejdsskadestyrelsen ikke kunne anses for at være en myndighed omfattet af persondatalovens § 8, stk. 3.

Den 17. maj 2010 ringede Datatilsynet til en af mine medarbejdere og spurgte om det var tilstrækkeligt at Datatilsynet i sin udtalelse alene forholdt sig til den konkrete sag (videregivelsen af oplysningen om den skadelidtes sygdom i de to rykkerbreve), men ikke til det generelle spørgsmål der også var rejst i høringen (videregivelse af oplysningen i afgørelsen om anerkendelse af arbejdsskaden). Baggrunden var den vedtagne lovhjemmel for sidstnævnte. Min medarbejder svarede senere samme dag at Datatilsynet på det foreliggende grundlag kunne nøjes med at forholde sig til den konkrete sag.

I en udtalelse af 17. november 2010 skrev Datatilsynet bl.a. sådan:

”3.1. Persondataloven¹ gælder for behandling af personoplysninger, som helt eller delvis foretages ved hjælp af elektronisk databehandling, og for ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register, jf. lovens § 1, stk. 1.

Det er Datatilsynets opfattelse, at den i sagen beskrevne procedure, hvorefter et rykkerbrev udfærdiges i sagsbehandlingssystemet, udskrives og herefter sendes manuelt som et almindeligt brev med postvæsenet, medfører, at videregivelsen er omfattet af persondatalovens § 1, stk. 1.

Datatilsynet har herved lagt vægt på, at de i sagen omhandlede oplysninger udskrives fra et it-system med henblik på umiddelbar videregivelse. Det er efter Datatilsynets opfattelse uden betydning, at selve videregivelsen sker manuelt i form af forsendelse af et papirbrev. En kortvarig accessorisk manuel behandling i form af en underskrift, kuvertering og afsendelse af brevet med postvæsenet, gør ikke, at persondataloven ikke finder anvendelse².

3.2. Behandlingen af personoplysninger skal herefter ske i overensstemmelse med persondatalovens kapitel 4.

Det bemærkes, at Datatilsynet deler Beskæftigelsesministeriets og Arbejdsskadestyrelsens opfattelse af, at Arbejdsskadestyrelsen ikke kan anses som en forvaltningsmyndighed, der udfører opgaver inden for det sociale område, jf. persondatalovens § 8, stk. 3.

3.3. Datatilsynet er enig med Arbejdsskadestyrelsen i, at den relevante bestemmelse i persondataloven i forhold til videregivelse af oplysninger om diagnose til arbejdsgiveren eller dennes konkursbo er persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4., der tillader behandling, herunder videregivelse af oplysninger om helbredsmæssige forhold, hvis behandlingen er nødvendig for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares.

Datatilsynet har forstået det således, at de konkrete rykkerskrivelser, som sendes til arbejdsgiveren, alene er af processuel karakter i forbindelse med Arbejds[skade]styrelsens oplysning af sagen. Datatilsynet finder derfor, at det næppe kan anses for nødvendigt at videregive oplysningen om diagnosen på et tidspunkt, hvor det ikke er aktuelt for arbejdsgiveren eller dennes konkursbo at vurdere, om sagen giver arbejdsgiveren eller dennes konkursbo anledning til at overveje at udnytte sin klageadgang.

1 Lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger med senere ændringer.

2 Der henvises til Datatilsynets udtalelse af 14. oktober 2008 til Folketingets Ombudsmand, Datatilsynets j.nr. (...) og Folketingets Ombudsmands j.nr. (...).

Ud fra de foreliggende oplysninger er det derfor Datatilsynets vurdering, at persondatalovens § 7, stk. 2, nr. 4, ikke indeholder hjemmel til, at Arbejdsskadestyrelsen kan videregive oplysninger om en diagnose til arbejdsgiveren eller dennes konkursbo i forbindelse med rykkerskrivelser som led i sagsoplysningen.

Datatilsynet har i øvrigt noteret sig, at det fremgår af Beskæftigelsesministeriets brev af 12. september 2008 til Folketingets Ombudsmand, at Arbejdsskadestyrelsen har oplyst, at man fremover kun vil give arbejdsgiveren oplysninger om diagnosen i forbindelse med selve afgørelsen af anerkendelsesspørgsmålet i sagen. Oplysningen vil derfor ikke fremover indgå som en stamoplysning i forbindelse med andre henvendelser til arbejdsgiveren, f.eks. ved henvendelser om lønoplysninger mv.”